

ODPARCIE (6) sb n

Teksty nie oznaczają ó oraz é; o prawdopodobnie jasne (tak w od-); a jasne.

sg G odparcia (4). ◇ D odparciu (1). ◇ A odparci(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) w. s.v. odeprzeć.

1. Powstrzymanie najazdu nieprzyjacielskiego, obrona, opór (5) :

Wyrażenia: »odparcie gwałtu« (1): Rufyli się byli tegoż Roku Pánowie y Rycerstwo Litewskie ochotnie ná odpárcie Moskiewskiego gwałtu *StryjKron* 782.

»odparcie mocy (G a. D)« (1): trzebá tu iednemu być coby thy roznice [...] vřpokoil/ zwłázcza ty záburzenia chłopkie/ kthore się częřto okázuią/ tákież o thy rozności w wierze Krześciánkiey/ theż dla odpárcia mocy Tureckiey *BielKron* 209v.

Wyrażenie przyimkowe: »bez żadnego odparcia« [*szyk 2:1*] (3): popalił y popuřtořzył křięřtwo Opólkie áż do Koźla y Ráciborza bez żadnego odpárcia *BielKron* 363v, 371, 394v.

2. Przeciwwstawienie się czyjemuś zdaniu [czego a. czemu] (1) : Przełózeni przywodzą przykłády Micheałzá y Vriálzá řyná Semeiego ku odpárciu řrogořci kápłanow y Prorokow. *BibRadz Ier* 26 arg.

Cf NIEODPARCIE, **1. ODEPRZEĆ**

MM